

15ης Αυγούστου, άρχισε και η πολεμική του Συνδέσμου δράσις. Έξ άλλου, άρκος μυστικισμός άρχισε να επικρατεί και στα της «Ενώσεως». Και τόσο μάλιστα πολύ, ώστε μια μέρα, ο καφετζής του «Κέντρου», καθώς μω έφερε τη μούρη των καφερετίων άμαρτια, έσκυψε και μω έλεγε έμπιστευτικώς, μων ξεροντας διτ είμαι μέλος της 'Ενώσεως, όλα τα... μουσικά τα λεχθέντα, άποφασισθέντα και διανοηθέντα υπό του τρομερού αυτού, αλλά και ώραίου και άλληορόνητου επαναστατικού Σωματίου.

— Δέν πιστεύω, τού άπάντησα, προσκοιούμενος. Κάποιος θά σέ γέλασε!

— Ναι, μω τόν Θεό. Αυτό πού σού λέω! Τούς άκούω κάθε μέρα νά τά σκίζηθουν, μυστικά όμως πάντοτε, δώ πέρα! Θά γίνη επανάστασις, άκου πού σού τό λέω!...

Απομόνησα τόν δροκ και τό καταστατικό της 'Ενώσεως. «**Η Πανεπιστημιακή 'Ενωσις συνέστη**, ως έλεγε τό καταστατικό, **έν μέρη της πανταχόθεν έκδηλουμένης, επί της καταστάσεως της Πατριός... κοινής γνώμης και της υπό πάντων των στοιχείων της Πολιτείας επιδιωκομένης άνορθώσεως των ήθικών και άλλικών άδυναμιών του Κράτους, ύπερ, μικρόν μόν οι πατέρες ήμών εις ήμάς παρέδωσαν, μέγα δέ κλπ., κλπ., κλπ.**»

Και άκολουθούσε συνέγεια της παραγράφου από έκαστό άκόμα στίχου, γιά νά μως πη δι:

«...Πανολος ή Πανεπιστημιακή νεότης κατέρχεται ίνα άγωνισθή κλπ. είτε ειρηνικώς, είτε ένόπλιως τόν άγώνα πρός κλπ. και δημιουργίαν μεγάλης Πατριός κλπ., κλπ., κλπ.»

Η «'Ενωσις» είχε και σύνθημα μυστικό: «Π α τ ρ ι ε ς Μ ε γ α λ η ρ ή, λέξεις τις όποιες κάθε Πισιοργικός πού έρχότανε στην 'Αθήνα, γιά τό δίπλωμα και τό... κοριτίο της ασπιτοκοινορίας ώφειλε νά ένδμηψάται, γιά νά γίνηται δεκτός...»

Η «'Ενωσις» είχε λάθει και άποφάσεις τρομερές, ή όποιες προετίσσαντο τού δροκου και ή όποιες άπεδοκιμαζαν τούς αιτίους της «κατά ζηρην και θάλασσαν άδυναμίας της Πατριός, τούς πρδιδας και άλλους τούς έπωποημένους διενθύνοντας επί 50 χρόνια τα 'Ελληνικά πράγματα και τα 'Ελληνικά δημόσια».

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέγεια.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ

Οι 'Ιταλοί έχουν ένα ωραίοτατο μύθο γιά τήν δημιουργία του αλφαβήτου. Άκούστε τον: «Στά παλιά χρόνια, οι πρώτοι άνθρωποι της γης φιλάγαν κατάδια και δέν στεκόντουσαν ποτέ στον ίδιο τόπο, αλλά πλανήοντουσαν έδώ κι εκεί στα μέρη όπου εύρισκαν πλούσιες βοσκές.»

Μια μέρα ένας από τούς γυνούς του 'Γάφρεθ, τοσιάνος κι' αυτός όπως κι' όλοι οι άλλοι, άποκομήθηκε στην έρημιά κοντά στα πρδβάτα του κι' είδε ένα παράξενο όνειρο.

Τού φάνηκε σάν νά βρισκότανε σ' ένα ψηλό βουνό κι' από εκεί ξεχώρισε πέρα μακριά τις σκηνές της φυλής του καθώς και άλλων γειτονικών φυλών.

Καθώς άντικρινε τό θέμα αυτό, ή καρδιά του σκίρτησε δυνατά, άπλωσε τά χέρια του πρds τις σκηνές κι' έβγαλε μια δυνατή φωνή γιά νά καλέση τούς δικούς του.

Η άπόστασις όμως πού τούς χώριζε ήταν μεγάλη και δέν μπόρεσε ν' άκουστή. Η φωνή του χάθηκε μέσα στο διάστημα.

Τού κάκου παρακάλεσε τό σύννεφα νά τόν μεταφέρουν κοντά στους γονείς του, τά πουλιά νά τόν δανείσουν τό φτερά τους, τόν άνεμο νά τού πάη τά λόγια εκεί πού ήθελε. Ούτ' ό άνεμος, ούτε τά πουλιά, ούτε τά σύννεφα άκουσαν τις παρακλήσεις του.

Στά μάτια του βοσκού γέμισαν τότε από δάκρυα και, ύψώνοντας τό βλέμμα του πρds τό Θεό, φώναξε έκτετατικά:

— Παντοδύναμε Θεέ, άπάλλαξέ με άπ' αυτή τη δυσκολία πού με βρήκε και κάμε, σ' αυτή τήν έρημιά πού είμαι, νά μπορώ νά μιλω στους άλλους ανθρώπους και νά καταλαβαίνω διτ μου λένε...»

Τότε κατέβηκε ένας άγγελος από τόν ουρανό, τού παράδωσε μια πινακίδα πού ήταν άπάνω της χαραγμένα κάτι σημεία, και τού είπε:

— Ο Θεός εισάκουσε τήν προσευχή σου και σού στέλνει διτ τού ζήτησες.

Η πινακίδα εκείνη περιείχε τό αλφάβητο, μέ τό όποιο οι άνθρωποι μπορούν και συνεννοούνται από τότε θαυμασία μεταξύ τους.

ΖΑΚΥΘΙΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- 'Αδύνατο εινε νά γενή χοίρου μαλλί μετάξι.
- 'Αν σέ ρίξει τ' άλλόγο σου, πέφνε και σέργε το.
- Άρρωστον χείλη φραίνονται και νηστικού μω γούδλες.
- Γάμος ύψιμος, παιδιά τ'ς όρφάνιας.
- 'Ας εν' πολύ τό γένος μου κι' ής τό μωσαί ή χόφα.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΚΟΥ

Μια φορά, στα παλιά τά χρόνια, ένας Άσούριος χωρικός ξεκίνησε από τό χωριό του μέ τη γίδα του και πήγε νά τήν πουλήση στη Βαγδάτη. Στο δρόμο, ο χωρικός πήγαινε καβάλλα στο γάιδαρο του και ή γίδα τόν άκολουθούσε, έχοντας κρεμασμένο στο λαμό της ένα κουδούνι.

Θά τήν πουλήσω τριάντα δηνάρια, έλεγε μέ τό του τού ο χωρικός, και μέ τά χρήματα αυτά θ' αγοράσω ένα καινούργιο σαρίκι κι' ένα ώραίο φόρεμα πού θά τό ζώνω στη μέση μου μέ ζώνη μεταξωτή. Τότε θάμια τ' ώμορφότερο παλληγκάρι τού χωριού κι' όλες ή κοπέλλες θά με γλυκοκιντίζουσι και θά μου χαμογελούν...

Καθώς έκανε τις σκέψεις αυτές κι' ήταν ευτυχιμένος γιά τη χαρά πού τόν περιέμενε, τόν είδαν τρεις κλέφτες τού δρόμου κι' άποφάσισαν νά τού πάρουν τήν γίδα, τό γάιδαρο και τά ρούχα.

Καθώς λοιπόν ο χωρικός προχωρούσε μπροστά, ο ένας άπ' τούς κλέφτες πλησίασε κρυφά, έβγαλε μ' έπιτηδειότητα τό κουδούνι από τό λαμό της γίδας και τό κρέμασε, χωρίς νά τό καταλάβη ο χωρικός, στην ουρά τού γαϊδαρού. Έπειτα πήρε μαζί του τη γίδα κι' έγινε άφαντος.

Ο καβαλλάρης, άκούοντας πάντα πίσω του τόν ήχο τού κουδουνιού, έξακολουθούσε τις δνειροπολήσεις του, χωρίς νά ύποψιαστή τήν κλοπή.

'Αλλά όταν σέ λίγο γύρισε και κίτταξε πίσω, είδε μ' έκπληξι κι' άπόγνωση πώς ή γίδα τόν έλειπε. Άρχισε τότε νά ρωτάει όποιον εύρισκε μπροστά του μήπως είχαν ίδει καμιά γίδα.

Μέ τήν εύκαιρία όμως αυτή τόν έξώγωνε κι' ο δεύτερος κλέφτης και τού έλεγε, δείχνοντάς του ένα κουνελάκι: — Είδα εκεί ένα έναν άνθρωπο λού ετρεξε και βαστούσε στους ώμους του μια γίδα.

Ο χωρικός ξεπέξεψε όμως και παρακάλεσε τόν ύποχρεωτικό ξένο νά κρατήσει γιά λίγο τό γάιδαρο, ως δτου νά πιάση αυτός τόν κλέφτη.

Έπειτα, χωρίς νά χάση καθόλου καιρό, έτρεξε πρds τό μονοπάτι πού τού είχε δείξει ο άγνωστος. Άφου περιπλανήθηκε κάμποση ώρα χωρίς νά ίδη ούτε τόν κλέφτη, ούτε τη γίδα πουθενά, γύρισε λαχνασιμένος εκεί όπου είχε άφήσει τό γάιδαρό του.

Φανταστήτε όμως πόσο μεγάλωσε ή έκπληξι κι' ή άπόγνωση τού όταν δέν βρήκε εκεί ούτε τό γάιδαρο, ούτε τόν άπατεμένο, στον όποιο είχε έμπιστευθεί τό ζωο του γιά νά τό φυλάξει.

Ένώ περπατούσε σκεπτικός και στενοχωρημένος, γεμάτος όποια και ντροπή, είδε έξαφνα έναν άνθρωπο φτωχό, όπως φαίνόταν άπ' τό έξωτερικό του, πού καθόταν σιμά σ' ένα πηγάδι και θηροψύσε γοερά.

Ο χωρικός τόν λυτήθηκε, κι' εκείνη είχε καλή καρδιά και συμπόνουσε τούς δυστυχιμένους, τόν έξώγωνε και τόν ρώτησε ποιά ήταν ή αιτία πού δέν έκανε νά κλαίη.

— Ω συφορά μου! φώναξε τότε μέ θηρηγική φωνή ο φτωχός. Είχα διηάσει στο δρόμο κι' ήρθα σ' αυτό τό πηγάδι γιά νά δροιστώ. Ένώ όμως προσπαθούσα νά βγάλω από μέσα νερό, μου έπεσε στο πηγάδι ένα σακκούλι μέ διαμάντια πού μου τά είχε έμπιστευθεί ο χαλιφής της Βαγδάτης. Και τώρα είμαι πολύ στενοχωρημένος, γιατί ο χαλιφής θά με περάσει γιά κλέφτη και θά με σκοτώση χωρίς άλλο...

— Μά γιατί δέν καταβαίνεις κάτω νά τά βρής; τόν ρώτησε ο χωρικός άποφώντας γιά τη θλακία τού άγνωστού.

— Γιατί τό πηγάδι εινε βαθύ, άποκοίτηκε εκείνος, κι' εγώ είμαι άσηνήστοχος και φοβάμαι... Άν έξεις όμως τήν καλωσύνη νά κατεβής έσύ, σού δίνω γιά τόν κόπο σου τριάντα δηνάρια...

Ο χωρικός δέχτηκε μέ χαρά τήν πρόταση του κι' άρχισε νά βγάξη τό πανωφόρι του, τό φόρεμα του και τά παπούτσια του, ύχαριστώντας ολόψυχα τό Θεό γιά τήν άνέλπιστη τύχη του.

'Αλλά μόλις κατέβηκε στο πηγάδι νά βρή τά διαμάντια, ο φτωχός πού δέν ήταν άλλος άπ' τόν τρίτο κλέφτη, άρπαξε τά ρούχα του και πήγε ν' άνταμώνση τούς συντρόφους του πού είχαν κλέψει προηγήτερα τη γίδα και τό γάιδαρο.

Κι' έτσι ο δυστυχιμένος χωρικός γύρισε στο χωριό του κλαίοντας και τραβώντας τά μαλλιά του. Εύτυχώς βρήκε τού δρόμο κάποιο γνώριμό του και δανειστικέ άπ' αυτόν ένα ρούχο γιά νά κρύψη τη γύμνια του και νά μω ντροπισατή περισσότερο.

Ο ΓΡΗΓΟΡΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Μια φορά, κάποιος ζωγράφος της αρχαιότητας έδειχνε έναν άπαισιο πινακά του, λέγοντας μέ ύπερφηρόνια:

- Έγώ ζωγραφίζω γοήγορα.
- Και ο διάσημος ζωγράφος 'Ατελλής άπάντησε, κουνώνοντας τό κεφάλι του:
- Τό βλέπω!...